

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΙΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 8 Φεβρουαρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 10

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΠΑΙΖΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ;

Ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχουν στὸν κό-
σμο κοριτσάκια, ποὺ μόλις ἀρχίζουν

λίᾳ πὼς τὸ κοριτσάκι τῆς ἐποχῆς
τῶν τρωγλοδυτῶν εἶχε τὴν κουκλίτσα
του—καμωμένη ἀπὸ ἓνα κομμάτι ξύ-
λο ἢ μιὰ μακρουλή πέτρα, ἀδιάφο-
ρα, καὶ φασκιωμένη μὲ δυὸ τρία
μεγάλα φύλλα
—καὶ τὴν λίκ-
νιζε στὴν ἀγκα-
λιά της καὶ τὴν
φιλοῦσε μὲ τὴν
ἴδια, ἂν ὅχι μὲ
περισσότερη, ἀ-
γάπη, ποὺ δείχ-
νει ἓνα σημερι-
νὸ κοριτσάκι
στὴν τελειοποι-

τώρα καὶ δέκα χρόνια τὶς ἀνασκαφές
στὴν Κοιλιάδα τῶν Βασιλέων, στὴν
Αἴγυπτο, εὗρήκαν ἓνα πλῆθος ἀγαλ-
ματάκια ἀπὸ κόκκαλο, ἀπὸ ξύλο, ἀπὸ
καλάμι, πηλὸ, ἀκόμα καὶ ἀπὸ ὕφα-
σμα. Ἦταν οἱ κοῦκλες ποὺ μαζί τους
ἐπαιζαν οἱ μικρὲς Αἰγύπτειες τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης. Ἡ ἀρχαιότερη ἀπὸ τὶς
κοῦκλες αὐτὲς εἶναι ἀπὸ ξύλο, παρα-
σταίνει δὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀλέθει
σιταρι. Οἱ σοφοὶ λογαριάζουν πὼς ἡ
κούκλα αὐτὴ κατάγεται ἀπὸ τὸ 1200
π. Χ., εἶναι δηλαδὴ ἡ ἀρχαιότερη
ἱστορικὴ κούκλα.

Οἱ ἐλληνικὲς κοῦκλες λέγονταν
«πλαγγόνες» καὶ οἱ περισσότερες ἡ-

Κούκλα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ροκοκό (ἀρχὲς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος),
ντυμένη ὡς κυρία ἐκείνου τοῦ καιροῦ.

νὰ μιλοῦν δυὸ λογάκια, νὰ στέκονται
στὰ πόδια τους καὶ νὰ καταλαβαίνουν
τί γίνεται γύρω τους, νοιώθουν ἀμέ-
σως μέσα τους νὰ γεννιέται τὸ μη-
τρικὸ ἔνστικτο. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβο-

ημένη κουκλίτσα του,
ποὺ κλείνει τὰ μάτια
τῆς καὶ λέει «μαμμά».

Ὅταν οἱ Ἀγγλοὶ
ἀρχαιολόγοι ἔκαναν

Παλαιῆς πήλινες γερμανικὲς κοῦκλες. Τὸ κοίλωμα στὴ
μέση εἶναι γιὰ νὰ τοποθετοῦνται οἱ προσφορές.

ταν κατωμένες από πηλό. Στο αρχαιολογικό Μουσείο των Αθηνών βρίσκονται ένα πλήθος τέτοιες κουκλίτσες, σε διάφορες γραφικότητες στάσεις που μας δίνουν πολλές χρήσιμες πληροφορίες για τη ζωή και για τις συνήθειες των προγόνων μας. Στη Ρώμη οι κουκλές ήταν πολυτελέστερες και γίνονταν από έλεφαντόδοντο, τις έντυναν δε οι ίδιες οι μικρές κυρίες τους με τα φορεματικά που φορούσαν και αυτές και από τις κουκλίτσες που βρέθηκαν κατά τις ανασκαφές ξεκριδωθήκαν πολλά για τα ντυσίματα της εποχής εκείνης.

Δεν έχουμε πολλές πληροφορίες για τις κουκλές του Μεσαίωνα. Βέβαια θα υπήρχαν και τότε και μάλιστα ξέρουμε το σχετικά ανέκδοτο του αυτοκράτορα του Βυζαντίου Θεοφίλου και της γυναίκας του, της Αγούρας Θεοδώρας, που όταν μια φορά την πέτυχε να ασπάζεται τα εικονίσματα, που την εποχή εκείνη της εικονομαχίας ήταν απαγορευμένα στο Βυζάντιο, και την ρώτησε τί κάνει, εκείνη του απάντησε: «Φιλώ τα καλά μου νινία», δηλαδή τις κουκλές της.

Και στις άλλες χώρες όμως της Ευρώπης κατασκευάζονταν και είχαν διάδοση οι κουκλές. Οι δυο κουκλίτσες που βλέπετε στην εικόνα μας είναι παλιές γερμανικές, πήλινες, είναι όμως αμφίβολο αν προορίζονταν για παιδικά παιχνίδια ή ήταν μόνο «ειδωλικά» για προσφορές, όπως δείχνει άλλωστε η μικρή κοιλότητα που έχουν στη μέση και που χρησίμευε για να τοποθετούνται τα φρούτα, το λιβάνι, ή τα άλλα δώρα που πρόσφεραν εκείνοι που έκαναν το τάμμα.

Το 1532, σε μια καταγραφή των πραγμάτων της Μαργαρίτας της Αυστρίας, κόρης του αυτοκράτορα Μαξιμιλιανού, είναι γραμμένα και διάφορα παιχνιδάκια και ανάμεσά σ' αυτά «ένα σερβίτσιο κουκλάς από χρυσάφι» που το αποτελούσαν δύο κανατάκια, ξηγή τάσια, ξηγή φλυτζανάκια, δύο μικροί κηροστάτες, μια θερμοφόρα, από εκείνες που έδωζαν για να ζεσταίνουν το κρεβάτι, ένας μικρός μπουφές και ένα μικροσκοπικό ροδάκι. Όλα αυτά μαζί ζυγίζουν τρεις ουγγιές, δηλαδή επάνω κάτω τριάντα δράμια. Από αυτό λοιπόν καταλαβαίνετε πόσο μεγάλο ήταν το σερβίτσιο.

Μα μή νομίζετε πως μόνο τα κορίτσια έπαιζαν με τις κουκλές. Έπαιζαν και τα αγόρια και το παιδί αγαπημένο παιχνίδι του βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΓ' όταν ήταν παιδί, ήταν να βάζει μέσα σ' ένα καροτσάκι δυο από τις ωραιότερες κου-

κλές του και να τις πηγαίνει περίπατο σε όλους τους διαδρόμους και τις γαλαρίες του Λούβρου, που την εποχή εκείνη χρησιμοποιε για βασιλικό παλάτι. Επίσης και στον Λουδοβίκο ΙΔ' είχαν χάρισει όταν ήταν μικρός ένα κουκλίστικο νοικοκυριό, που ο Βασιλεύς Όλιος φύλαξε σ' όλη τη ζωή του για ανάμνηση της παιδικής του ηλικίας. Το νοικοκυριό αυτό το αποτελούσαν τέσσερα μικροσκοπικά καρεκλάκια, δύο πολυθρόνες, ένα τραπέζι, ένα ροδάκι, ένα καλλάκι, τέσσερες κηροστάτες, και μια φουδού.

Την εποχή εκείνη οι κουκλές άρχισαν όχι μόνο να γίνονται πολύ της μόδας αλλά και να στοιχίζουν αμύθητα ποσά. Έτσι, μια κουκλά που ή βασιλίτσα της Γαλλίας χάρισε σε μια ινφάντη της Ισπανίας και που παράστανε ένα κοριτσάκι καθισμένο μπροστά στην τουαλέττα του, στοίχισε 20.000 φράγκα της εποχής εκείνης.

Μα οι κουκλές δεν ήταν μονάχα τα παιχνίδια των μικρών παιδιών αλλά και των μεγάλων ανθρώπων. Όλες οι πλούσιες κυρίες είχαν τις κουκλές τους, που τις έντυναν με τα πολυτελέστερα μεταξωτά και τις έστηναν στη σάλλα του σπιτιού τους, ακριβώς όπως οι σημερινές κυρίες καθίζουν τις κουκλές στα ντιβάνια και στους καναπέδες. Επίσης, εκείνον τον καιρό, επειδή δεν υπήρχαν ακόμη τα φεγγαρόπλοια της μόδας και όλα τα άλλα σύγχρονα μέσα, οι μοδίστρες που ήθελαν να δείξουν στις πελάτισσές τους, που έμεναν στην έπαρχία ή σε άλλες πόλεις του εξωτερικού, τα δείγματα της τέχνης τους, έντυναν μερικές κουκλίτσες με μικρογραφίες από τα ωραιότερά τους μοντέλλα και τις έστελναν αντί για ζωντανά «μυνηκέν» στις κυρίες, για να διαλέξουν το φόρεμα που ήθελαν να παραγγείλουν. Μια τέτοια κουκλά παρασταίνει η εικόνα μας και βλέπετε το ντύσιμό της, πόσο είναι περιποιημένο και κομψό. Ούτε η βεντάλια δεν της λείπει.

Οι κουκλές του ΙΗ' και των αρχών του ΙΘ' αιώνα γίνονταν, οι πιο φτηνές, από ξύλο σκαλισμένο και βαμμένο και οι πολυτελέστερες από κερί. Ύστερα όμως άρχισαν να κατασκευάζονται κουκλές από πορσελλάνη και από τότε η κουκλά πήρε την καταπληκτική διάδοση που έχει και σήμερα, γιατί έγινε είδος βιομηχανίας πια και κατασκευάζεται κατά εκατοντάδες στα διάφορα εργοστάσια παιχνιδιών. Την ακριβότερη βιομηχανία έχει η Γερμανία, αλλά οι τελευταίες κουκλές κατασκευάζονται στο Παρίσι. Τα «θαύματα του αιώνα»

ήταν οι κουκλές που χάρισε ο πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Φελίξ Φώρ στις δύο κόρες του τελευταίου Τσάρου της Ρωσίας Νικολάου, όταν τώρα και σαράντα χρόνια πήγε να τον επισκεφθεί στην Πετρούπολη. Η μια από τις κουκλές αυτές ήταν ένα πελώριο ξανθό μπεμπέ που όταν το κούρδιζες έλεγε καθαρώτατα: «Καλημέρα, αγαπημένη μου μαμάκα, κοιμήθηκες καλά απόψε;», απήγγελλε δε ακόμη κι ένα μονόλογο κι έλεγε κι ένα τραγούδι. Αδύτη ήταν η «μηχανική» κουκλά. Η άλλη ήταν η «καλλιτεχνική» κουκλά. Ήταν ντυμένη σαν μεγάλη κυρία, σύμφωνα με την τελευταία μόδα, είχε δε μαζί της και ένα μπαούλο γεμάτο με «προικιά», απορρόρουχα και φορέματα, τα πολυτελέστερα που μπορεί να φαντασθεί κανείς, όλο από λευκή λινή μπατίστα και νταντέλλες. Μαζί με τα άλλα της κοστούμια είχε και τέσσερες τοπικές φορεσιές των Γαλλικών επαρχιών, μια της Βρετάννης, μια της Νορμανδίας, μια της Άρλης και μια της Πικαρδίας. Οι θαυμάσιες αυτές κουκλές, που οι κόρες του Τσάρου φύλαγαν και όταν μεγάλωσαν, καταστράφηκαν μαζί με τόσους άλλους θησαυρούς κατά τη Ρωσική επανάσταση.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Σημειώσεις: Πολλοί ζητούν συμπληρωματικές πληροφορίες για το παιχνίδι «Τα πουλάκια» που δημοσιεύθηκε στο 7ο φύλλο. Δεν περιλαμβάνονται, λένε, όλοι οι αριθμοί από το 1 ως το 19 και έτσι αν το ζάρι δώσει έναν αριθμό που δεν βρίσκεται στο σχέδιο, δεν ξέρουν τί να κάνουν. Απλούστατα θα μένουν στη θέση τους και θα περιμένουν να ξανάρθει ή σειρά τους. Κι' αυτό έχει το γούστο του. Γιατί αν ήταν σημειωμένοι όλοι οι αριθμοί, το παιχνίδι θα τέλειωνε σε πέντε λεπτά και δεν θα είχε κανένα ενδιαφέρον.

Ο Ίδιος

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΠΑΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Ο πατέρας μου ήταν έτοιμος να φύγει για την πόλη. Του είπα:

— Πατέρα, πάρε με μαζί σου.

— Τι σου κατέβηκε; Θα πεθάνεις από το κρύο στην πόλη.

Γύρισα την πλάτη μου, άρχισα τα κλάμματα και κρύφτηκα στην αποθήκη. Έκλαψα πολύ, ύστερα αποκοιμήθηκα. Στ' όνειρό μου είδα ένα μονοπάτι που οδηγεί από το χωριό μας και πήγαινε σ' ένα εκκληράκι.

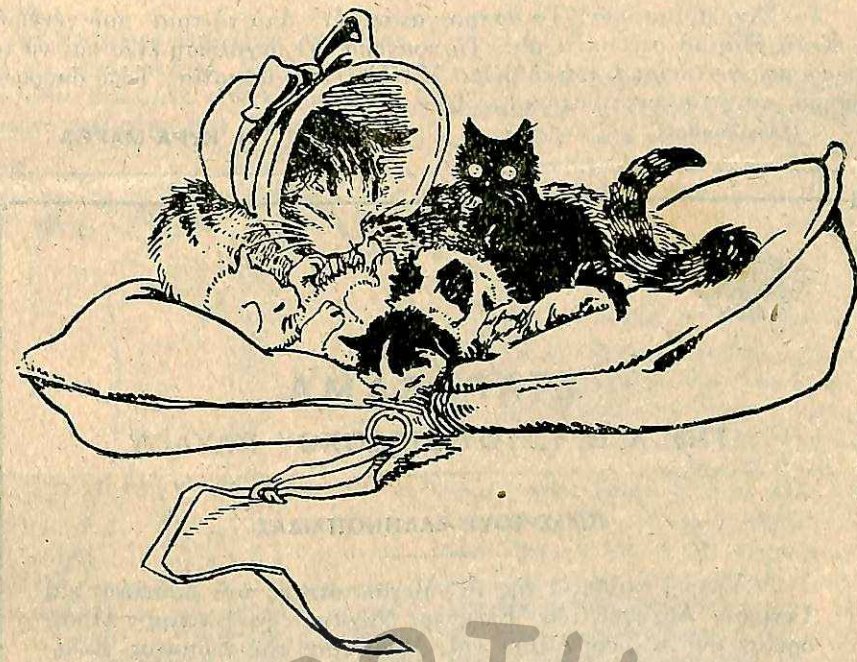
Ο πατέρας μου ακολουθούσε αυτό

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'. — Η οικογένεια μεγαλώνει

«Α, τί χαρά εκείνη την ημέρα που, μόλις ξύπνησα, ή νταντά μου έδωσε την ειδήση; Η Καλή Μαμμά είχε κάνει άλλα τρία γατάκια! Σηκώθηκα άμέσως κι έτρεξα να τα ιδώ. Τί χαριτωμένα! Τό ένα ήταν άσπρο, το άλλο μαύρο και το τρίτο παρδαλό. Είχαν κλειστά ακόμα τα ματάκια τους, έβλεπαν όμως μια χαρά να βυζαίνουν τη μαμιά τους, που τα έγλειφε αδιάκοπα. Ο Φουφούλης ήταν ανατριχιασμένος κι έκανε πφ! πφ! Φαίνεται πως εξήλενε τα μικρά του αδελφία. Δεν τα ήθελε. Ενόμιζε πως θα του πάρουν τα χάνια του και τις λιχουδιές του...

Το περίεργο είναι που δεν τα ήθελε ούτε ο μπαμπάς. — Κι' άλλα γιατί θάχουμε; έλεγε. Τί το κάναμε το σπίτι, γατείο; Θα τα πετάξουμε και τα τρία.

— Α, τί λέτε, μπαμπά! Να πετάξουμε τόσο ωραία γατάκια; Αμαρτία είναι!

— Ας μη τα πετάξουμε. Ας τα δώσουμε σε άλλα σπίτια που δεν έχουν και ίσως θέλουν.

— Μα, μπαμπά! δεν είπατε πως γι' αγάπη μου, την ημέρα που είχα τα γενέθλια μου... το ξεχάσατε;

— Δεν είπα τίποτα! Κι' αν είπα, το ξελέω. Δε θέλω άλλα γιατί στο σπίτι, τελείωσε!

Τί να κάμω; Ο μπαμπάς ήταν ανένδοτος. Έπρεπε να κοιτάσω πως να τοποθετήσω καλύτερα τα καίμενα τα μικρούλια μου, τα γατάκια.

Και νά, βοήκα σπίτι για τα δυο. Δεν είναι καθάριο το «σπίτι», είναι ένα μαγαζί, ένα κρεοπωλείο. Ο κρεοπωλής έχει μια γριά γάτα, πολύ άσχημη, παχιά, με μακριές τρίχες που της πέφτουν ολόγουρα της σα φουστάνι. Ο κύριός της την αγα-

τό δρόμο. Τον έφθασα κι' οι δυο μαζί πήγαμε στην πόλη. Περπατούσαμε αρκετό δρόμο. Έξαφνα είδα ένα φουρνο. Είπα:

— Πατέρα, μήπως φτάσαμε στην πόλη;

— Ναί, είναι η πόλη, μου απάντησε. Σε λίγο φτάσαμε στο φουρνο. Έφηναν κουλούρια. Είπα στον πατέρα μου:

— Αγόρασέ μου ένα κολούρι,

Ο πατέρας μου αγόρασε ένα και μου το έδωσε.

Τη στιγμή εκείνη ξύπνησα. Σηκώθηκα, έβαλα τα παπούτσια μου και βγήκα έξω. Στο δρόμο τα παιδιά γλιστρούσαν στα χιόνια επάνω σε σανίδες, σ' έλκυθα και σε κάθε είδος πράγματα. Έπαιξα μαζί τους ως που κρύωσα. Μόλις γύρισα σπίτι για να ζεσταθώ στη θερμάστα, άκουσα τη φωνή του πατέρα. Είχε γυρίσει από την πόλη. Χάρηκα, έτρεξα και του είπα:

— Πατέσα, μήπως... μ' αγόρασε ένα κολούρι;

— Ναί, είπε, και μου έδωσε ένα κολούρι.

Από τη χαρά μου πήδησα επάνω στο πάγκο κι' άρχισα να χορεύω.

(Από τα «Παιδικά» του Λέοντος Τολστόϊ)

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

Η ΜΑΡΙΤΑ ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ

Έκανα προόδους
Φοβερές, παιδιά...
Ξέρω να παρλάω,
Παίρνω μυρουδιά
Για ό,τι θέ να πούμε
Έδω κοντά σε μένα,
Να με κοροϊδεύουν, δεν μπορούνε...
[Μιλημένα!..]

Κάνω «μπές» τ' άρνάκι
«Γάβ!... γάβ!...» το σκυλί
«Νάο» για το γατάκι
«Τσίου» για το πουλί...
Πέστε μου στ' αλήθεια
Ποιός από σας ξέρει
«Άλλο σαν και μένανε ξεφτέρει!..

Ξέρω να χορεύω
Και να τραγουδώ
«Γύρω-γύρω, όλοι...»
Σέρνω το χορό...
Μά όταν μου χαλάσουν
Κάπως το χατήρι,
Γίνεται έδω μέσα πανηγύρι!..

Ξέρω να χαϊδεύω
«Ωχ!... ωχ!...» τον Μπαμπά,
Να φιλάω με γλύκα
«Μάκι!...» τη Μαμμά!...
Μά όταν με σκοτίζουν
Είτε θεοί, είτε θειάδες
Τότε σίγουρα έχουμε μελάδες!..

Τώρα μη ζητάτε
«Άλλα να σάς πώ,
Ένα ξέρω μόνο
Πώς σάς αγαπώ!...
Νά... ρωτήστε αν θέτε
Και μια μαργαρίτα,
Γιατί σας! Φεύγει τώρα πιά η Μαρίτα!

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

πάει, την καλοτοφεί—γι' αυτό είναι έτσι παχειά—και θέλει να της χαρίσει, για να τη διασκεδάσουν, τα δυο γατάκια.

Κρουφά από την Καλή Μαιμιά, που ίσως θα έκανε αντίσταση, παίρνει και το δινό το μαύρο και το παρδαλό. Τώρα μένει το άσπρο. Η νταντά μου λέει πως το γυρεύει μια γειτόνισσα, μα εγώ κάνω κουφά αὐτί. Γιατί μ'αρέσει πολύ το άσπρο γατάκι, θέλω να το κρατήσουμε κι' ελπίζω να καταφέρω σιγά-σιγά το μπαμπά. "Αμα μεγαλώσει λίγο—συλλογιέμαι—κι' αρχίσει τα παιχνίδια του, θα το νοστιμευθῇ κι' ο μπαμπάς και θα μου δώσει την άδεια να το κρατήσω.

Το άσπρο γατάκι μεγάλωσε γρήγορα, άνοιξε τα ματάκια του κι' άρχισε να τρέχει και να παίζει. Το αγάπησαν και τ'αδέρφια του—ο Φουφούλης, ο Κόντες, η Ντουντού—κι' έπαιζαν όλημέρα μαζί του. Ένα πρωί το είδε κι' ο μπαμπάς.

—Τ'είν' αυτό πάλι; είπε.

—Αχ, μπαμπάκι! Το άσπρο γατάκι, έν' από τα τρία που γέννησε η Καλή Μαιμιά στο σπίτι μας. Το κράτησα, να μεγαλώσει λίγο και να το δώσω στη γειτόνισσα που το θέλει. Μα δεν είναι άμαρτία; Τόσο όμορφο, ζωηρό, παιχνιδιάρικο γατάκι!... Το κρατούμε;

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑΣ

Υψηλή επιθυμία της Α. Μεγαλειότητος του Βασιλέως και Γενικού Αρχηγού των Ελλήνων, έδεδχθη την Επίτιμον Προεδρείαν του Δ. Συμβουλίου και Αρχηγείαν του Σώματος Ελλήνων Προσκόπων, διά να εργασθῶ δι' όλων των δυνάμεών μου εις την εξάπλωσιν και προαγωγήν του μεγάλου παιδαγωγικού σκοπού, τον όποιον επιδιώκει ο Προσκοπισμός, ως τον έδημιούργησεν ο στρατηγός Λόρδος Μπάντεν Πάουελ.

Περιοδεύσας τον κόσμον όλόκληρον, συνήντησα παντού, εις κάθε μου βήμα, ομάδας Προσκόπων με την όμοιομορφον γραφικήν στολήν των, με το άρρενωπόν παράστημά των και με το χαρίεν ύφος των, και εκ των παρατηρήσεών μου τούτων πιστεύω ότι μόνον διά του Προσκοπισμού θα δημιουργήσωμεν τους Έλληνόπαιδας με ευγενή αισθήματα και ύψηλās Ασχάς, αϊ όποιοι θα τους καταστήσουν χρηστούς και τιμίους πολίτας, συναισθανόμενους τα καθήκοντα αὐτῶν πρὸς τον Θεόν, την Πατρίδα, τον Βασιλέα, την Κοινωνίαν και πρὸς έαυτούς.

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς και το Κράτος θα ύποστηρίζουν το μέγα τοῦτο άναμορφωτικόν της Έλληνικής Νεολαίας έργον, και πιστεύω άκραδάντως, ότι πάντες οί Έλληνες, θα ένισχύσουν το βαρὺ τοῦτο έργον των ίθυνόντων τον Προσκοπισμόν.

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς και εγώ ελπίζομεν, ότι όλα τα Έλληνόπουλα θα γνωρίσουν την χαράν της υπαίθρου, θα αναπτύξουν τās φυσικάς των δυνάμεις, θα μορφωθῶν ένγκυκλοπαιδικῶς, θα διορθώσουν τον χαρακτήρα των, και θα καταστοῦν άξιοι διὰ να δημιουργήσουν μίαν καλλιτέραν αύριον δι' έαυτούς και την αγαπητήν μας Πατρίδα.

Ανάκτορα Αθηνών, 15 Ιανουαρίου 1936.

ΠΑΥΛΟΣ
ΔΙΑΔΟΧΟΣ

«ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ»

Ο αγαπητός μου φίλος κ. Μιχ. Άργυρόπουλος, ο Συμνικός ποιητής, από τους πρώτους-πρώτους μου συνεργάτες, έδωλε τελευταία ένα πολύ όρατο βιβλίο. Είναι το «Γκιουλιστάν»—Ροδόκητος—τραγούδι του περίφημου πέρον ποιητή Σάαντῆ (1184—1291 μ. Χ.) έλεύθερα μεταφρασμένα στη γλώσσα μας. Πολλά απ' αυτά τα τραγούδια θα μπορούσαν να τα διαβάσουν και παιδιά. Ίσού, για δείγμα, μερικά από τα μικρά «Λογής-Λογής» που είναι στο τέλος του βιβλίου. Σ. τ. Δ.

Καυγάς, που άνάβει μέσ σε δυό, μοιάζει φωτιά άναμμένη, Κι' όποιος στη μέση βρίσκεται, δέ βρίσκεται καλά:
Μπορεί κι' οί δυό τους να ιδωθῶν μια μέρα μονιασμένοι, Μα εκείνος πάντα θέ να βεῇ με το στανιό μπελά!
Και δείχνεις γνώσης στέρηση και τρέλλα περισσή, Να μπαίνης μέσ σε δυό φωτιές, για να καης κι' έσύ!

Μή σου ξεφύγῃ μυστικός κανένας λόγος, δπου Δέν ήμπορείς να τον είπῃς του πάσα-ένός ανθρώπου.

Όποιος να δίνῃ συμβουλές ζητάει σε πεισματάρη, Κι' άτός του συμβουλάτορα χρειάζεται να πάρη.

Τό ξέρει όποιος στην έρημο ταξίδι του έχει κάνει: Έκείνος που άγοπερπατά, πιο γρήγορα και φθάνει.

Όποιος πηγαίνει με κακούς, κι' αν δέν κολλήσῃ, πάλι Θα του κολλήσουν πῶς μ' αὐτούς το ίδιο έχει κεφάλι. Κι' όποιος θα μιλή σε καπελειό για να προσευχηθῇ, Πῶς μῆτε μόνο για πιστό θα κακολογηθῇ!

Όποιος μπροστά σου διαλαλεί τῶν άλλωνών τά λάθη, Και τά δικά σου θά τά πῇ στους άλλους, σάν τά μάθῃ.

Τῆς ευτυχίας το φόρεμα με το στανιό δέν μπαίνει. Μάτια τυφλοῦ με γιατρικά τρελλός όπον τά ραίνει!

Αν θές να νοιώσης του φτωχοῦ του μέρηγκα τῇ θέσῃ στο πόδι σου άποκάτω, Φαντάσου το κεφάλι σου γυρμένο, σά σε πιάτο, Κάτω από πόδι έλέφαντα, που είν' έτοιμο να πέσῃ.

[Από το «Γκιουλιστάν»]

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οί λόφοι ακολουθοῦν κυματιστά ο ένας τον άλλον (Σελ. 113, στ. α')

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κτήμα Λόκ Γουίλλω
Σάββατο βράδυ

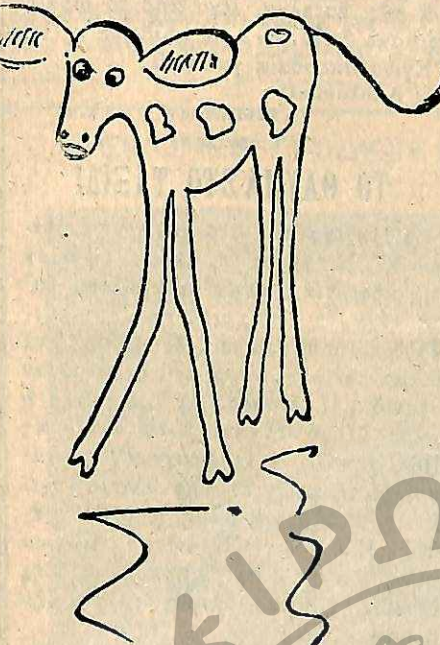
Πολυαγαπημένο μου Μπάριμπα-Μακροπόδη,

Μόλις τώρα έφτασα και δέν έχω λύσει ακόμη τα πράγματα μου, δέν μπορώ όμως να τάψῃω γι' άλλη ώρα και να μῃ σῶς γράψω πόσο μου άρέσει που βρίσκομαι σ' ένα κτήμα. Το μέρος είναι έξοχο, θεό, θεσπέσιο! Το σπίτι είναι τετράγωνο, σάν το σκίτσο που σῶς στέλνω. Και παλιό! Κάπου εκατό χρονών ἢ παραπάνω ίσως. Έχει στη μια πλευρά μια βεράντα που δέν καταφέρνω να την ζωγραφίσω και μια πολύ χαριτωμένη καμάρα στην είσοδο. Το σκίτσο ξέρετε το άδικεί πολύ. Τα πράγματα εκείνα που μοιάζουν σάν φτερά του ξεσκονίσματος είναι φλαμουριές και εκείνα τα στρογγυλωπά που βρίσκονται κοντά στον άμαξητό δρόμο είναι λευκές. Το σπίτι βρίσκεται επάνω στην κορυφή από ένα ψήλωμα και έχει μια άπεραντη θέα πάνω από καταπράσινα λειβάδια σε μια σειρά από λόφους, που έχουν όλοι τους το ίδιο ύψος και ακολουθοῦν έτσι κυματιστά ο ένας τον άλλον, που μοιάζουν σάν όντουλασιόν Μαρόκ. Το Λόκ-Γουίλλω βρίσκεται ακριβῶς στην κορυφή μιανῆς απ' αυτές τις όντουλασιόν. Η σιταποθήκη βρισκόταν άλλοτε στο άντικρινό μέρος του δρόμου κι' έκοβε ἑλῃ τῇ θέα, αλλά ένα εύλογημένο άστροπελέκι έπεσε από τον οὐρανό και την έκανε στάχτη.

Οί κάτοικοι του σπιτιοῦ είναι ο κύριος και ἡ κυρία Σέμπλ, μια ψυχοκρή και δυο ψυχογιοί. Οί ύπηρέτες τῶνε στην κουζίνα, οί Σέμπλ και ἡ Γιούντη στην τραπεζαρία. Στο δείπνο είχαμε αὐγά με χοιρομέρι και πίκλες και ζυμαρικά και τυρί και πουτίγκα και μπισκότα με μέλι και τσάι και μεγάλη κουβενταρία. Ποτέ στη ζωή μου δέν ἤμουν τόσο διασκεδαστική. Φαίνεται πῶς δ,τι λέω είναι άστείο. Φαντάζομαι πῶς αὐτό συμβαίνει γιατί δέν έχω ξαναπεί ποτέ μου σε κτήμα και όλες μου οί ε-

ριτήσεις δείχνουν άνεκδιήγητη άγνοια.

Τό παράθυρο που είναι σημαδεμένο μ' ένα σταυρό δέν δείχνει το δωμάτιο που έγινε το έγκλημα, αλλά εκείνο που μένω εγώ. Είναι μεγάλο,

«Μοιάζει σάν το σκίτσο που σῶς στέλνω. Βλέπετε πόσο του ταιριάζει τὸνομά του;» (Σελ. 114, στ. β')

τετράγωνο και φαίνεται σχεδόν άδειο. Έχει χαριτωμένα έπιπλα της παλιάς μόδας και παράθυρα που πρέπει να τα στηλώνῃς με κοντάρια και πράσινες κουρτίνες με χρυσές φράντζες, που μόλις τις άγγίζεις τρίζουν και πέφτουν κάτω. Έχει κι' ένα μεγάλο τραπέζι από μαόνι που θα περάσω όλο μου το καλοκαίρι με τους άγκῶνες μου άπλωμένους επάνω του, γράφοντας ένα μεγάλο διήγημα.

Ω, αγαπητέ μου Μπάριμπα, Μακροπόδη, δέν ξέρετε σε τί ύπερδιέγερση βρίσκομαι. Δέν θα μπορέσω να περιμένω ως αύριο, για ν' αρχίσω την εξερεύνηση. Η

ώρα είναι όκτώμιση και πρέπει να σβύσω το κερί μου και να προσπαθήσω να κοιμηθῶ. Σηκωνόμαστε σῆς πέντε το πρωί. Φαντασθήκατε ποτέ σας ένα τόσο διασκεδαστικό πράγμα; Δέν μπορώ να πιστέψω πῶς εγώ είμαι σ' αλήθεια ἡ Γιούντη, που της τυχαίνουν όλα αυτά. Έσείς κι' ο Πανάχαθος Θεός μου δίνετε περισσότερα απ' όσα αξίζω. Θα πρέπει να γίνω πολύ, πολύ καλός άνθρωπος για να μπορέσω να τα ξεπληρώσω. Θα γίνω, θα το ίδῃτε.

Καλή νύχτα
Γιούντη

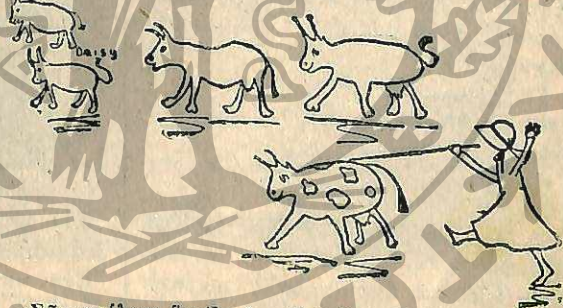
Υ. Γ. Θα έπρεπε ν' ακούγατε τα βατραχάκια να κελαϊδοῦν και τα μικρά γουρουνάκια να σκληρίζουν, και θα έπρεπε να βλέπατε το καινούργιο φεγγάρι. Έγώ το είδα από το δεξί μου πλευρό.

12 Ιουλίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη,

Από που έτυχε να μάθῃ ο γραμματεὺς την ύπαρξη του Λόκ-Γουίλλω; (Αὐτό δέν είναι σχῆμα λόγου, είμαι σ' αλήθεια πολύ περίεργη να το μάθῃ.) Γιατί ακούστε να ίδῃτε τί θα σῶς πῶ: Τοῦτο το σπίτι ἦταν άλλοτε του κυρίου Τζέρβη Πέντελτον, τώρα όμως αὐτός το χάρισε στην κυρία Σέμπλ που ἦταν ἡ παλιά νταντά του. Θα πιστεύατε ποτέ σας μια τέτοια περίεργη σύμπτωση; Η κυρία Σέμπλ, όταν μιλάει γι' αὐτόν, δέν λέει πάντα «Μάστερ Τζέρβη» και λέει τί γλυκό χρυσό αγοράκι που ἦταν μικρός. Έχει φυλαγμένη σ' ένα κουτί και μια από τις μπούκλες του κι' είναι κόκκινη ἢ τουλάχιστον κοκκινωπή.

Από τότε που ανακάλυψε ότι γνωρίζω τον άναθρεπτό της, βλέπω πῶς έχω ανέβει πολύ στην όπλήψῃ της. Τό να γνωρίζῃ κανείς ένα μέλος της οικογενείας Πέντελτον είναι ἡ καλύτερη σύσταση γι' αὐτόν στο Λόκ-Γουίλλω. Κι' ἡ άφρόκρεμα από την οικογένεια όλόκληρη είναι ο Μάστερ Τζέρβης — με μεγάλη μου ευχαρί-

«Σῶς στέλνω ένα σκίτσο της ἑμῆς Γερουσίας... όταν γνωρίζῃ τις άγελάδες από τη βοσκῃ».

στηση πιστοποίησα πώς τή Τζούλια τή λογαριάζουν για πολύ παρακατιανή

Τό κτήμα γίνεται κάθε μέρα και περισσότερο ενδιαφέρον για μένα. Χτές έκανα περίπατο σκαρφαλωμένη στην κορυφή ενός κάρρου που ήταν φορτωμένο με σανό. Στο κτήμα έχουμε τρία μεγάλα γουρούνια κι' ένα νέα μικρά γουρουνάκια. Θα ξίσεις να τα βλέπατε πώς κάνουν όταν τρώνε. Σάν αλληθινά γουρούνια. Έχουμε στρατιές όλόκληρες από χαριτωμένα μικρά κοτοπουλάκια και γαλοπουλάκια και φραγκόκοτες και στόλους από χηνάκια και παπάκια. Πρέπει στ' αλήθεια να είναι κανείς τρελλός για να ζή στην πόλη, τη στιγμή που μπορεί να ζή στην εξοχή.

Η δουλειά που ανέθεσαν αποκλειστικά σε μένα για να κάνω κάθε μέρα είναι το μάζεμα των αυγών. Χτές γλύστρησα κι' έπεσα από ένα δοκάρει της σκεπής του άχυρώνα, καθώς πολεμούσα να συρθώ ως τη φωλιά που είχε σκαρώσει εκεί στα κρυφά η μαύρη κόττα. Όταν πήγα μέσα με τα χρονομετρημένα γόνατα, με παρέλαβε η κυρία Σέμπλ και μου το έδωσε, μουρμουρίζοντας ελγή την ώρα: «Μπα, μπα, μπα! Σάν χτές μου φαίνεται να ήταν που έπεσε ο μάστερ Τζέροβης από το ίδιο δοκάρει και τσαγκρούνιστηκε ακριβώς στο ίδιο γόνατο.

Ολόκληρη η τοποθεσία γύρω μας είναι ωραία σε απόλυτο βαθμό. Βρισκόμαστε σε μια λαγκαδιά και κοντά μας κυλάει ένα ποτάμι και γύρω μας έχουμε ένα πλήθος δασωμένων λόφους και μακρυά-μακρυά φαίνεται ένα ψηλό γαλάζιο βουνό, που είναι τόσο γαλανό, ώστε νομίζεις πως είναι μπομπόνι και θα σου λυώσει στο στόμα.

Δυο φορές τη βρομάδα χτυπάμε το βούτυρο και φυλάμε την κρέμα στο ψυγείο, που είναι σάν μια μεγάλη δεξαμενή. Όλο χτιστό από πέτρα και το νερό τρέχει αδιάκοπα από κάτω. Μερικοί από τους γύρω κτηματίες έχουν μηχανές που χτυπούν το βούτυρο με ηλεκτρισμό, μα εμάς δεν μας άρέσουν οι καινούργιες μέθες. Μπορεί ο κόπος να είναι λίγο περισσότερος, αλλά μας έρχεται πολύ πιο φτηνά.

Έχουμε ξεη μοσαράκια. Στο καθένα απ' αυτά έδωσα από ένα όνομα.

1. Σουλβία, γιατί γεννήθηκε στα δάση.

2. Λεοβία, από τη Λεοβία του Κατούλλου.

3. Τζούλια, ένα παρδαλό ζωντανό που δεν παίρνει περιγραφή.

4. Γιούντη, από μένα.

5. Σάλλυ.

6. Μπάρμπα-Μακροπόδης. Δεν σ'αξοκαφίνεται, έ. Είναι πρώτης τάξεως ράτσα και πολύ αξιολάπητο ζώακι. Μοιάζει σάν το σκίτσο που σ'αξοτέλνω—βλέπετε πόσο του ταιριάζει τ' όνομά του;

Δεν μούμεινε ακόμη καιρός για να αρχίσω το άθάνατο έργο μου. Το κτήμα μου παίρνει όλες μου τις ώρες.

Δική σας πάντα

Γιούντη

Υ. Γ. Έμαθα να κάνω διπλές.

Υ. Γ. (2) Έάν έχετε σκοπό να ναστήσετε κοτόπουλα, σ'αξο συνιστώ τα Μπώφ Όρπιγκτονς. Μεγαλώνουν και παχαίνουν πολύ γρήγορα.

Υ. Γ. (3) Θα ήθελα να μπορούσα να σ'αξο έστειλα λίγο από το ωραίο φρέσκο βούτυρο που χτύπησα χτές. Έγινε σπουδαία γαλατού!

(Ακολουθεί)

Μετάφρασις Γ. Τ. και Α. Δ.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Όταν έφθασε στον πύργο η Μάρω κι' αντίκρυσε τη βαρειά τη θύρα τη σιδερένια, σάν είδε ανάμεσα απ' τα κάγκελα τα παρτέρια και τα λουλούδια, τους σκιερους δρομάκους, τα διαμαντένια τα νερά που ξεπετούσαν σε πίδακες, ένοιωσε να της φεύγη η χαρά. Πώς τόκανε αυτό αλήθεια; Πώς σηκώθηκε κι' έφυγε απ' τη μακρινή, τη φτωχική της πατρίδα κι' έσκισε βουνά και δάση για να βρή η έδω; Ποι έδω; Ήταν πραγματικά φιληνάδα της η πριγκιποπούλα; Της έστειλε γράμμα—αλήθεια;—και την προσκαλούσε;

Μα η πόρτα άνοιξε διάπλατη. Σε δυο γραμμές, άριστερά και δεξιά, που φθάνανε ως το κτίριο, λακέδες στάθηκαν και κλίνανε το κεφάλι με σεβασμό στο πέρασμα της κοπέλας. Στο προαύλιο η γριά πριγκιπέσσα, ο πρίγκιπας και η πριγκιποπούλα ή φιληνάδα της υποδέχτηκαν τη Μάρω με χίλιες τιμές. Σε μιάν αίθουσα θυμαστή την οδήγησαν, σε χρυσή πολυθρόνα την κάθισαν, σ' άσημένιο δίσκο της πρόσφεραν δροσιτικά, σε βελούδινα μαξιλάρια ξεκουράστηκαν τα πόδια της. Η πριγκιπέσσα της μιλούσε με μια τέτοια καλσύνη κι' όλων τα μάτια συμπάθεια ήταν γεμάτα κι' αγάπη. Μην ήταν όλ' αυτά ένα φέμμα; Ένα όνειρο; Μα όχι. Νά, βρίσκεται ακόμη στο παλάτι. Ένα όλόκληρο διαμέρισμα έχει στη διάθεσή της. Της το παραχώρησαν. Έχει και πέντε άτομα στην υπηρεσία της. Και μπορεί, αν θέλη, να απλώσει το χέρι και να χτυπήσει, εν

από τα πέντε κουδούνια. Δέ μοιάζει λίγο με παραμύθι; Μ' ένα παραμύθι, που λέει:

«Το κοριτσάκι είχε λοιπόν τώρα πέντε κουδούνια. Το καθένα μ' ένα δικό του ήχο, μ' ένα δικό του χρώμα και το καθένα κάτι διαφορετικό θα σου παρουσίαζε, σάν το χτυπούσες. Το κοριτσάκι έπεσε σε συλλογή. Ποιό να χτυπήσει; Το άσπρο; Το κόκκινο; Το κίτρινο; Άπλωσε το χέρι στο μπλέ. Το έπιασε. Και της φάνηκε πώς γίνεται ανάγλυφη σιγά-σιγά, πώς σιγά-σιγά ανεβαίνει ψηλά, στα σύννεφα, πώς τη σκεπάζουν τ' άγγελούδια με διάφανες γάζες χρωματιστές, αναδύει από μέσα της μιάν ανεξήγητη χαρά. Θέλησε να χτυπήσει το κουδούνι. Μα το χέρι της λάβειψε και χτύπησε το παρακάτω, το μαύρο. Τρρρρρ!.. Έν' α-λογο! Το κοριτσάκι βρέθηκε καθισμένο στην πλάτη του και τάλογο έτρεχε γρήγορα, γρήγορα με καλπαμό! Ποι πήγαινε; Έ, αυτό πιό κανείς δεν τ'έξερε. Μόνο η μάγισσα που έστειλε τα κουδούνια».

Κοίταξε κι' η Μάρω τα κουδούνια, που δεν ήταν σάν του παραμυθιού, παρά συνεισθημένα, ηλεκτρικά και που δεν έστειλε καμιά νεράιδα, μα που μπορούσαν, ωστόσο, να πραγματοποιήσουν την καθημέρα επιθυμία.

Έν' άμάξι να πούμε;

Σάν βρέθηκε μέσα σ'άμάξι, που ήταν όλο ντυμένο με κάτασπρο βελούδο και ό ίπποκόμος της έρριξε στα πόδια ένα πολύτιμο σκέπασμα, όταν ξεκίνησε κι' άρχισε μπρός στα μάτια της να ξετυλίγεται το χαρούμενο τοπίο, σφίχτηκε πάλι η ψυχή της, πικράθηκε. Μην είναι όνειρο;

Μέρες και μέρες έμεινε στον πύργο η Μάρω. Χόρευε με καθαλιέρους διαλεχτούς, φορώντας λεπτοδουλεμένα φορέματα, άβρινα θα πάλεγε, που την τύλιγαν σάν ένα σύννεφο χρωματιστό κι' αυτή ήταν ή βασίλισσα της βραδυάς, στην κάθε γιορτή του παλατιού. Περπατούσε κάτω από αιώνόδια δέντρα, ώρες πολλές, κάτω από δέντρα ευωδιαστά. Σκόρπισε γέλιο σπατάλησε κλωσύνη. Την άντα την έδιωχνε, καθισμένη σε βαθείες πολυθρόνες, κοιτάζοντας πίνακες άκριβούς, βγαλμένους από το χέρι σφοδού τεχνίτη. Και περνούσε τις ώρες της σχολής της, στις άπεραντες αίθουσες θαυμάζοντας τις συλλογές: Άπό γραμματόσημα, από πίπες, από πορσελάνες, από δαντέλλες, από μεταξωτά, από βιβλία. Μα δεν έφευγε από μέσα της ή λαχτάρα. Ήταν αλήθεια όλ' αυτά; Ήταν πραγματι-

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Το άκουσα, ψιθύρισε ο Ζιλδας.

— Σ' αυτόν τον παράλληλο, έξακολούθησε ο Πέτρος, που έχει 360 μίρες—360, άκου;—είναι 359 που τις περιφρονώ σ'αξο σπασμένη άγκυρα. Είναι όμως και μία, μια μονάχα, που δεν την ξέρω και δεν θα τη μάθω, παρ' άφου μου έρθη το μήκος που τη διασταυρώνει. Έκεί, σ' εκείνο το μέρος, υπάρχουν έκατομμύρια... Μή γελάς!

— Δεν γελώ! σου φάνηκε...

— Ναι, έκατομμύρια, που είναι δικά μου, που έχω το δικαίωμα να πάω να τα ξεθάψω, την ήμέρα που θα μάθω το μέρος όπου είναι θαμμένα.

— Πρέπει λοιπόν να περιμένεις με δομονή τον άνθρωπο που θα σου φέρη το μήκος...

— Με δομονή!.. Μα τί έχεις στις φλέβες σου έσύ; μπροκολόζουμε;—Ισως...

— Έγώ όμως έχω αίμα κι' ασβέστη!.. Γι' αυτό βράζω, καίγουμε από άνυπομονησία...

— Πρέπει να είσαι ήρεμος...

— Ήρεμος;.. Ξεχνάς λοιπόν πως έχουμε 62, πως ο πατέρας μου πέθανε στα 54, πως κρατούσε ένα μυστικό από τα 42, και πως είκοσι τέσσερα χρόνια περιμένουμε τη λύση του σατανικού αυτού γρίφου;

— Είκοσι χρόνια!.. Πώς περνά

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η Άννικα, η κόττα της και το κοτοπουλάκι της.

ΑΙΣΩΠΙΑ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΣ

Ένας λύκος πεινασμένος Έπερνούσε απ' το μαντρί. Τον μυρίστηκε κι' ο Μούργος, Νά σιμάση δεν μπορεί, Μοναχά τον φοβερίζει, Γάβου-γάβου, και τον βρίζει.

Κρούει ο λύκος την ουρά του Και το βάνει στη φυγή. Κοκορεύεται κι' ο Μούργος Πώς τον είχε φοβηθεί Και τον παίρνει στο κονίγι Κι' όπου ο λύκος φύγει-φύγει.

Σάν έφτάσανε πιο κάτω, Στρέφει ο λύκος και γελά:

Γάβου-γάβου, γερο-λύκο,

Δέ φοβάσαι τώρα πιά;

Πώς, και με το παραπάνω,

Μα όχι έσένα, τον τσοπάνο!

ΜΙΜΗΣ ΠΟΜΟΝΗΣ

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Και πραγματικώς, τὴ χωρίζει τὴ λέξη ὁ Σολωμός, τὴν τσακίζει ὅπως λέει, στὸν «Ῥυμόν» τὴν «Ελευθερία» ὅπου ὁ ὀκτασύλλαβος κι' ὁ ἐπτασύλλαβος σχηματίζουν ἓνα δεκαπεντάσυλλαβο :

Ὅπως πέρτουνε τὰ ΘΕΡΙΑ
ΣΜΕΝΑ σάχνα σιὸς ἀγροῦς

Στὴν ἀπαγγελίᾳ τῶν δυὸ αὐτῶν στίχων πρέπει νὰ τονίσουμε ἐλαφρὰ καὶ τὴ συλλαβὴ ΘΕ, καὶ νὰ ποῦμε θέρι-σμένα, σὰ νάταν δυὸ λέξεις.

Ὁ ἄτμητος αὐτὸς δεκαπεντάσυλλαβος τοῦ Σολωμοῦ—ὅπως καὶ κά-ποιοι ἄλλοι τοῦ—χωρίζεται σὲ ὀκτα-σύλλαβο κι' ἐπτασύλλαβο. Μερικοὶ ὅμως ποιητὲς κάνουν ἐπιτήδες ἄτμη-τους καὶ καθαυτὸ δεκαπεντάσυλλα-βους στίχους. Δένε πὼς αὐτὸ δὲν εἶ-ναι λάθος, παρ' ἀπεναντίας, πὼς χρειάζεται κάπου κάπου γιὰ περισ-σότερη ποικιλία, καὶ δὲν πειράζει ἂν ὁ ἀναγνώστης τοῦ στίχου κάνη τὴν τομὴ τσακίζοντας μιὰ λέξη καὶ τονί-ζοντας ἐλαφρὰ μιὰ ἄτονη συλλαβὴ τῆς, ὅπως μὲ τὸ «θερισμένα».

Ἀλλ' αὐτὰ νομίζω, δὲν εἶναι γι' ἀρ-χάριους στιχουργούς. Ἀς κάνουν σω-στούς, κανονικοὺς στίχους, κι' ἄς τοὺς λείπουν—γιὰ τὴν ὥρα—οἱ ἄτμητοι...

Δ'. Η ΟΜΟΙΟΚΑΤΑΛΗΨΙΑ

Οἱ στίχοι ὁμοιοκαταληκτοὺν μετα-ξύ τους, τελειώνουν δηλαδὴ μὲ τὸν ἴδιον ἦχο, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὀρθογρα-φία, δυὸ δυὸ, τρεῖς-τρεῖς κτλ. Ἡ ὁ-μοιοκαταληξία λέγεται, ἀπὸ τὸ ἰταλι-κὸ, καὶ ῥίμα. Τὸν παλιὸ καιρὸ μάλι-στα ῥίμες λέγονταν οἱ στίχοι γενι-νικά. (Κάνω ῥίμες—κάνω στίχους—ῥιμαδόρος—στιχουργός). Οἱ ἀρχαῖοι ὅμως δὲν εἶχαν ὁμοιοκαταληξίαι. Αὐ-τὲς μῆτηκαν στὴν ποίησίν μας ἀπὸ τὸ μεσαιῶνα. Ἰχνὴν μάλιστα ὁμοιοκατα-ληξίας βρισκόμε καὶ στὴν ἐκκλησια-στικὴ μεσαιωνικὴ ποίηση, π. χ. στὸν Ἀκάθιστο Ὑμνο :

Χαῖρε τοῦ πλοῦτος Ἀδάμ ἡ ἀνάστα ΣΙΣ,
Χαῖρε τῶν θαυμάτων τῆς Ἐύας ἡ λύτρω ΣΙΣ.

Χαῖρε ὕψος δυσανάβα ΤΟΝ
Ἀνθρωπίνους λογισμοῖς
Χαῖρε βάθος δυσωδῶση ΤΟΝ
Καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Τὴν ἐπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικη ΤΗΡΙΑ
Ὡς λυτρωθέντα τῶν δεινῶν εὐχαρισ ΤΗΡΙΑ

Καὶ ἄλλα τέτοια πλήθος.

Ὁ γενικός κανόνας τῆς ὁμοιοκα-ταληξίας εἶναι ὁ ἐξῆς : Οἱ λέξεις πρέ-πει νὰ ὁμοιοῦν ἐντελῶς ἀπὸ τὸν τόνο καὶ κάτω (ἢ ὀρθογραφία, εἴπα-

με, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψην). Ἔτσι—τὸ φόνισσα ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ ἐφώνισσα, τὸ ἀνατολίτισσα μὲ τὸ ἐ-ζήτησα (γιατὶ ἀπὸ τὸν τόνο καὶ κάτω ὁ ἦχος εἶναι ἐντελῶς ὁ ἴδιος : ὄνισσα, ἴτισσα) ὅχι ὅμως καὶ τὸ ὑπερος μὲ τὸ ὑστερος ἢ μὲ τὸ ἔκτερος (γιατὶ ἀπὸ τὸν τόνο καὶ κάτω ἔχουμε περος, στε-ρος, κτερος ποὺ δὲν εἶναι βέβαια τὰ ἴδια). Ἐπίσης τὸ θεωριμένα ὁμοιοκα-ταληκτεῖ μὲ τὸ πέννα, τὸ σηκάω μὲ τὸ νύστη, τὸ μόλις μὲ τὸ πόλη· ὅχι ὅμως καὶ τὸ τρόμος μὲ τὸ τρόπος, ἢ τὸ ἐμένα μὲ τὸ πένμα (γιατὶ ὑστερα ἀπὸ τὸν τόνο ἔχουμε μος καὶ πος, να καὶ μα, ποὺ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο). Ἔτσι καὶ τὰ δεῦτονα ὁμοιοκαταλη-κτοὺν ἀπὸ τὸ τελευταῖο τονιζόμενο φωνῆεν, ἀδιάφορο ἂν συμφωνῇ τὸ προηγούμενο σύμφωνο. Π. χ. : τὸ ὄργη ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ γῆ καὶ μὲ τὸ πληγῆ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ καλή, καὶ μὲ τὸ παχὺ, καὶ μὲ τὸ βολεῖ κτλ. Ἐπίσης τὸ σαφῶς μὲ τὸ φῶς καὶ μὲ τὸ σοφός, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πῶς, καὶ μὲ τὸ κορμός καὶ μὲ τὸ διπλός κτλ. Ἐπίσης τὸ ἀγαπῶ μὲ τὸ σιωπῶ, μὲ τὸ σκοπῶ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ καλῶ, καὶ μὲ τὸ ζητῶ, καὶ μὲ τὸ ψητῶ κτλ. Στὰ δεῦτονα δηλαδὴ ἡ ὁμοιοκαταληξία τῆς τελευταίας συλλαβῆς δὲν εἶναι ὑπο-χρεωτικὴ. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι οἱ ὁ-μοιοκαταληξίαι πληγῆ-ὄργη καὶ σκο-πός-νωπός εἶναι πλουσιώτερες ἀπὸ τὴς ὁμοιοκαταληξίαις πληγῆ-καλή, σκο-πός-κακός.

ὑπάρχουν λοιπὸν πλούσιαι ὁμοιο-καταληξίαι καὶ φτωχές. Φτωχές, ἢ κοινές, εἶναι ὅταν ὁ στιχουργὸς πε-ριορίζεται στὸν κανόνα, ὅταν δηλ. οἱ λέξεις ὁμοιοκαταληκτοὺν μόνο ἀπὸ τὸν τόνο καὶ κάτω. Πλούσιαι εἶναι ὅταν οἱ λέξεις ὁμοιοκαταληκτοὺν καὶ πρὸ πάνων ἀπὸ τὸν τόνο (κι' ὅσο πρὸ πάνων, τόσο πρὸ πλούσιαι εἶναι οἱ ὁμοιοκαταληξίαι).

Ἀς ἴδουμε τίς προπαροξύτονες λέξεις. Μ' αὐτὲς βέβαια ἡ ὁμοιοκα-ταληξία εἶναι πλούσια κι' ὅταν κανέ-νας περιορίζεται στὸν κανόνα, γιατί μετὰ τὸν τόνο, μένει ἓνα μεγάλο μέ-ρος τῆς λέξης ποὺ ὁμοιοῦν μ' ἓνα ἐ-πίσης μεγάλο τῆς ἄλλης. Π. χ. : Ἀ-νατολίτισσα - ἐξήτησα, μέλισσα - θέλησα. Πρὸ πλούσια ὅμως ὁμοιοκα-ταληκτοὺν τὸ Ἀνατολίτισσα μὲ τὸ ἐπολίτισσα (ὅπου συμφωνοῦν ἀκόμα δυὸ γράμματα πρὶν ἀπὸ τὸν τόνο) καὶ τὸ μέλισσα μὲ τὸ ἀμέλησα, ὅ-που συμφωνοῦν ὀκτάκερες σχεδὸν οἱ λέξεις.

Ἐπίσης στίς παροξύτονες : τὸ θε-

οιμένα ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ σένα, ἀλλὰ πρὸ πλούσια μὲ τὸ ἀφροισμένα, κι' ἀκόμα πρὸ πλούσια μὲ τὸ ἀγριε-μένα, ὅπου πάλι ὁμοιοῦν ὀκτάκερες σχεδὸν οἱ λέξεις.

Οἱ πρὸ φτωχῆς ὁμοιοκαταληξίαι γίνονται μὲ τίς δεῦτοτες λέξεις ὅταν περιορίζεται κανένας στὸν κανόνα : καλὴ - κακὴ, ἀγαπῶ - μισῶ, κα-λὸς - κακὸς... Τέτοιες ὁμοιοκα-ταληξίαι πρέπει κανένας νὰ τίς ἀπο-φεύγῃ. ἔκτος ἂν στὴ στροφῇ του (τε-τράστιχο, πεντάστιχο, ἐξάστιχο κτλ.) ὑπάρχουν κι' ἄλλες πρὸ πλούσιαι. Π. χ. : στὸν «Ῥυμόν» τοῦ Σολωμοῦ, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τετράστιχα, δὲν πειράζει ἂν ὁ δεῦτερος στίχος ὁμοιο-καταληκτῇ κάποτε φτωχὰ μὲ τὸν τέ-ταρτο (δεῦτονοι), γιατί πλουσιώτερα ὁμοιοκαταληκτεῖ ὁ πρῶτος μὲ τὸν τρίτο (παροξύτονοι) :

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερῇ,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν δῶν
Ποὺ μὲ βία μετράει τὴ γῆ.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
Καὶ ὅαν πρῶτα ἀντροιωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά.

ὑπάρχουν ἀκόμα ὁμοιοκαταληξίαι κοινές ἢ εὐκόλες κι' ὁμοιοκαταλη-ξίαι δύσκολες, σπάνιες, ἀπρόοπτες. Τί εὐκολώτερο, τί κοινότερο, παρὰ νὰ ὁμοιοκαταληκτῇ τὸ καλὸς μὲ τὸ κακός, τὸ τραγοῦδι μὲ τὸ λουλού-δι καὶ τὸ ἀστέρι μὲ τὸ χέρι ἢ καὶ μὲ τὸ ταῖρι; Ἀλλὰ τί δύσκολο νὰ βρῇς ὁμοιοκαταληξία μὲ τὸ στέρονα (φτέρω-να, ταβέρονα) ἢ μὲ τὸ ὕπτιος (Αἰ-γύπτιος) ἢ μὲ τὸ τέσσαρα (Καίσα-ρα); Ὁ Σουρῆς ἔκανε τίς πρὸ πλού-σιαι καὶ τίς πρὸ ἀπρόοπτες ὁμοιοκατα-ληξίαι. Διαβάστε λίγο ἀπὸ μιὰ πολιτι-κὴ παρωδία τῶν Ἐπιταφίων Θρήνων :

Κρεμῶ κι' ἡ Δημητριάνα
Εἰς καθὲ τῆς ταβέροναν
Εἰκόνας τοῦ προδότου.

Ὅδς ἐδρεψε τὸ μάννα
Ἐκλήσαν τὴν πιτέρναν
Κατὰ τὸν πατριώτου.

Τοῖς βολοῖ καὶ παγίδες
Μαροσιά τοὺς παρὰ νόμους
Ποὺ πήρανε κοινὰ ὀνόματα

Ἀπὸ τραγὰ καὶ γέρος,
Καὶ γύριζαν τοὺς δρόμους
Καὶ σ' ὅλα τὰ καντοῦνια!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡ. Ξ.

ὁ καιρὸς!... Ἔδω καὶ εἴκοσι χρό-νια κυβερνοῦσιν ἀκόμα τὴν Ὁραία-Ἀμαλία...

— Ποὺ νὰ πάρ' ἡ ὁργή! Ἀσε τώ-ρα τὴν Ὁραία-Ἀμαλία! Γιὰ τὴν παλιομαῖνα σου μιλᾷμε τώρα, ἢ γιὰ τὸ πλάτος ποὺ λέει αὐτὸ τὸ γράμμα :

Κι' ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ, μὲ παρά-φορα κινήματα, ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ πρώην караδοκῆρη τὸ πε-ρίφημο γράμμα, κιτρινισμένο πιά, μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ Καμύλα.

— Naί, αὐτὸ τὸ γράμμα... τὸ κα-ταραμένο... τὸ σατανικὸ γράμμα... ποὺ μοῦρχειται καμμιὰ φορὰ νὰ τὸ κάμω κομμάτι, νὰ τὸ κάψω!...

— Καὶ μὴ θάχανε φρόνιμα; τόλ-μησε νὰ πῇ ὁ Ζιλδὰς.

— Ὁ Ἀντιφέρ ἀναψε :

— Ἔτσι λές;... Πρόσεξε Ζιλδὰ, μὴν τὸ ξαναπῇς αὐτὸ, γιατί...

— Καλὰ, καλὰ, δὲν τὸ ξαναλέω. Κι' ἂν ἔκανες ποτὲ νὰ τὸ κάψης, ἐγὼ θὰ σ' ἐμπόδιζα...

— Ὁ Ἀντιφέρ καλμάρησε :

— Στὴν θυεὶά σου λοιπόν! φώνα-ξε στραγγίζοντας τὸ ποτηράκι.

— Ἐβίβα! ἀποκρίθηκε ὁ Ζιλδὰς σηκώνοντας τὸ ἄλλο ποτηράκι, μὰ χωρὶς νὰ τὸ βάλῃ στὸ στόμα.

— Ὁ Ἀντιφέρ σῶπασε συλλογισμέ-νος. Ἀνακάτεψε τὰ μαλλιά του μὲ νευρικὸ χέρι, ψιθύριζε λόγια κομμέ-να, ἀναστένανε καὶ μισσοῦλίζε τὸ χαλίκι του. Ἀξαφνα, σταυρώνοντας τὰ χέρια στὸ στήθος του, ρώτησε :

— Ἐρεῖς τουλάχιστο ἀπὸ ποῦ περ-νάει αὐτὸς ὁ διαβολοπαράλληλος, αὐ-τὸ τὸ βόρειο πλάτος εἰκοσιτέσσερις καὶ πενήντα κενά :

— Πὼς δὲν ξέρω; ἀποκρίθηκε ὁ πρώην караδοκῆρης, ποὺ εἶχε ὑπο-στεί ἑκατὸ φορὲς αὐτὸ τὸ μικρὸ μά-θημα Γεωγραφίας.

— Ἀδιάφορο! θὰ τὸ ξαναμάθῃς! Κι' ἀνοίγοντας τὸν Ἀτλαντὰ του στὴ σελίδα ποὺ εἶχε τὰ δυὸ γῆινα ἡμι-σφαίρια μὲ τοὺς κύκλους, τοὺς φώναξε :

— Κοίτα ἐδῶ!

— Ὁ Ζιλδὰς κοίταξε.

— Naί, τὸ Σαλν-Μαλό. Τὸ βλέπεις;

— Naί... νὰ κι' ὁ Ράνση!

— Μπρέ, ἄσε τώρα τὸ Ράνση! Μόνο πάρε τὸ μεσημβρινὸ τοῦ Παρισιοῦ καὶ κατέβα ὡς τὸν εἰκοστὸ τέταρτο πα-ράλληλο...

— Κατέβηκα.

— Πέρασε τώρα τὴ Γαλλία, τὴν Ἰσπανία... Ἐμπα στὴν Ἀφρική...

— Πέρασε τὴν Ἀλγερία... Φτάσε στὸν Τροπικὸ τοῦ Καρκίνου... Ἔδω, πά-νω ἀπὸ τὸ Τομπουκτού...

— Ἐφτασα!

— Ἐ, τώρα εἴμαστε στὸ περίφη-μὸ πλάτος.

— Μάλιστα.

— Τώρα ἄς πᾶμε ἀνατολικά...

— Ἀς περάσουμε ὅλη τὴν Ἀφρική...

— Ἀς περάσουμε τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασ-σα...

— Ἀς σκαρφαλώσουμε στὴν Ἀ-ραβία, πάνω ἀπὸ τὴ Μέκκα...

— Ἀς χαϊρετήσουμε τὸν ἱμάμη τῆς Μασκά-τας...

— Ἀς περάσουμε τὴν Ἰνδική, ἀφίνοντας ἀριστερὰ τὴ Βομβάη καὶ τὴν Καλκούττα...

— Ἀς ἀγγίζουμε τὸ κάτω μέρος τῆς Κίνας, τὴν Φορμό-ζα, τὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανὸ, τὰ νησιὰ Σάντουιχ. Μὲ παρακολουθεῖς;

— Σὲ παρακολουθῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Ζιλδὰς, σκουπίζοντας μὲ τὸ μεγάλο του μαντήλι τὸ μέτωπό του.

— Τώρα εἰσαι στὴν Ἀμερικὴ...

— στὸ Μεξικό... ἔπειτα στὸν κόρφο... ἔπειτα κοντὰ στὴν Ἀβάνα...

— Περ-νάς τὸ στενὸ τῆς Φλωρίδας... μπαί-νεις στὸν Ἀτλαντικὸ... περνᾷς τίς Κανάριους...

— φτάνεις στὴν Ἀφρι-κή... ἀνεβαίνεις στὸ μεσημβρινὸ τοῦ Παρισιοῦ καὶ... γυρίζεις στὸ Σαλν-Μαλό καὶ στὸ Ράνση σου, ἀφοῦ ἔ-καμες τὸ γύρο τοῦ κόσμου πάνω

στὸν εἰκοστὸ τέταρτο παράλληλο.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ψιθύρισε ὁ Ζιλδὰς.

— Καὶ τώρα, κύρ-καρδοκῆρη, μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς σὲ ποῖο μέρος ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ περάσαμε, εἶναι θαμμένα τὰ ἑκατομμύρια;

— Ἀ, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω!

— Μὰ θὰ τὸ μάθουμε...

— Naί, ὅταν θάρθῃ ὁ ἀποσταλ-μένος μὲ τὸ μήκος...

— Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κάποιος χτύ-πησε δυνατὰ τὴν ἐξώπορτα.

— Νάταν αὐτός! ἔκαμε μὲ παλμὸ ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ.

— Ἀλλὰ ποῦ τέτοια τύχη! Δὲν ἦταν παρὰ ὁ ἀνιψιὸς τοῦ ὁ Ζυχέλ.

— Ἦρθε! Ἦρθε! φώναζαν μὲ χαρὰ ἡ Νανὸν κι' Ἐνογάτη.

— Καλησπέρα, θεῖε, καλησπέρα!

— Ὁ τόνος τοῦ ἦταν πολὺ χαρούμε-νος κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἐξερέθισε τὸν κα-πετάν-Ἀντιφέρ.

— Αὐτὲς ἦταν; Ἦρθε λοιπόν; Δὲν ἔχασε τὸ τραῖνο τῆς Νάντης; Καὶ νὰ ἴδῃς ποῦ θὰ πέτυχε καὶ στίς ἐξε-τάσεις!...

— Πέτυχα, θεῖε μου, πέτυχα!

— Naί το!

— Πέτυχε! φώναξαν ἡ γριά κι' ἡ κόρη.

— Πέτυχε; τί; ἔκαμε σὰ χαζὸς ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ.

— Δίπλωμα πλοίαρχου πρώτης μὲ τὸν ἀνώτερο βαθμὸ!

— Κι' ἐπειδὴ ὁ θεὸς τοῦ δὲν ἀνοίγε τὴν ἀγκαλιά του, ὁ νέος ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ζιλδὰ Τρεγκομαίν, ποὺ

τὸν ἔσφιξε τόσο δυνατὰ, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκάσει.

— Θὰ τὸν πνίξῃς, Ζιλδὰ! φώναξε μὲ τρόμο ἡ Ἐνογάτη.

— Καλέ, μόλις τὸν ἔσφιξα, ἀπο-κρίθηκε κείνος.

— Ὡστόσο ὁ Ζυχέλ ξαναβρῆκε τὴν ἀναπνοή του καί, γυρίζοντας στὸ θεῖό του, ποὺ σουλατσάριζε νευρικά :

— Καὶ τώρα, θεῖε μου, ρώτησε θὰ γίνῃ γρήγορα ὁ γάμος;

— Ποιὸς γάμος, καλέ;

— Ὁ γάμος μου μὲ τὴν Ἐνογάτη.

— Ἔτσι δὲν συμφωνήσαμε;

— Μὰ βέβαια, συμφωνήσαμε, εἶπε ἡ Νανὸν.

— Μὰ ναί, ναί! εἶπε κι' ἡ Ἐνο-γάτη.

— Ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ μιλιὰ.

— Λοιπόν, θεῖε μου; ἐπέμεινε ὁ Ζυχέλ. Δὲν μοῦ εἶπες πὼς ὁ γάμος θὰ γίνῃ ἅμα πεύχῳ τίς ἐξετάσεις καὶ πὼς θὰ προσδιορίσουμε τὴν ἡμέ-ρα ἅμα γυρίσω; Λοιπὸν πέτυχα καὶ γύρισα!

— Σὲ βλέπω, ψιθύρισε σὰ χαζὸς ὁ Ἀντιφέρ.

— Καὶ τί λέτε τώρα; Τὸν κάνου-με τὴν πρώτη ἐβδομάδα τοῦ Ἀπρίλη;

— Ὁ Ἀντιφέρ ἀναπήδησε :

— Τί; σὲ ὀχτὼ ἐβδομάδες;!

— Καὶ γιὰτί ὅχι σὲ ὀχτὼ ἡμέρες, σὲ ὀχτὼ ὥρες, σὲ ὀχτὼ λεπτά;

— Μπᾶ! ἂν μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ τόσο γρήγορα, ἐγὼ βέβαια δὲν θάλε-γα ὅχι.

— Ἀ, δὲν προφταίνουμε, εἶπε ἡ Νανὸν. Πρέπει νὰ γίνουν ψώνια, ἐ-τοιμασίες...

— Μὰ βέβαια, εἶπε ὁ Ζιλδὰς, νὰ κάμω κι' ἐγὼ μιὰ καλὴ φορεσιά, ἀ-φοῦ θὰ εἶμαι κουμπάρος.

— Ὡστε... στίς πέντε τοῦ Ἀπρί-λη; ρώτησε ὁ Ζυχέλ.

— Ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ ἔκρινε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Ἀς εἶναι!

Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ πῇ, κι' ὁ Ζυ-χέλ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ἡ Ἐνογάτη ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸν ἀγκάλιασαν καὶ τὸν ἔρχισαν σὰ φιλιὰ.

— Καλὰ, καλὰ, φτάνει! τοὺς φώ-ναζε καθὼς τὸν φιλοῦσαν. Τελειώ-σατε; Λοιπὸν ἀκοῦστε. Naί, ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ στίς πέντε τοῦ Ἀπρίλη, ἀλλὰ... μὲ μιὰ συμφωνία!

— Τρόμαξαν. Τί συμφωνία; Τί δυ-σκολίες θὰ ἔφερνε πάλι ὁ θεὸς;

— Naί, μὲ μιὰ συμφωνία, ὑπὸ ἓνα ὄρο! ξανάπε.

— Νάκοῦσους...

— Ὅτι ὡς τότε... δὲν θὰ ἔχω λάβει τὸ μήκος μου.

— Ἀνακουφίσθηκαν, ἀνάσαναν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Γνωρίζω μια ωραία πριγκίπισσα, που κοιμάται κάθε χρόνο, όταν το φθινόπωρο κοντεύει να τελειώσει.

Δεν κοιμάται για ένα χρόνο, όπως η βασίλισσα του παραμυθιού, αλλά για μερικούς μήνες, κι όταν είναι κοιμισμένη, λίγοι μήνες μās φαίνονται ένας αιώνας.

Ενώ κοιμάται, δεν ακούγεται ένας πουλιού το τραγούδι! Ένα λουλούδι δεν φυτρώνει, τα κλαδιά των δέντρων σηκώνονται γυμνά και κατάματα προς τον συννεφιασμένο ουρανό. Καμιά φορά ένα πυκνό σάβανο από χιόνι σκεπάζει το έδαφος κι όλα είναι σιωπηλά όπως σ' ένα νεκροταφείο.

Σαφνικά παρουσιάζεται ένας ωραίος πριγκίπισς ντυμένος με πράσινα και τριανταφυλλιά, παίρνει από το χέρι την ωραία κοιμισμένη, και νά τη που ξυπνά!

Τότε ο ήλιος λάμπει, ο ουρανός γίνεται μπλέ, τα μικρά φύλλα φανερώνονται, οι θάμνοι και τα λουλούδια ανθίζουν, τα πουλάκια ξαναρχίζουν να κελαϊδούν. Όλα είναι γελαστά και χαρούμενα.

Αυτή την ωραία πριγκίπισσα, που κοιμάται τους μελαγχολικούς μήνες του χειμώνα, την ξέρετε πως κι' εγώ, και εάν δεν σας λέω τ' όνομα του καλού πριγκίπισα που την ξυπνάει κάθε χρόνο, είναι για να σας αφήσω την ευχαρίστηση να τον βρείτε μόνοι σας.

(Απ' το Γαλλικό) **Κυνλαμιά [B']**

ΤΟ «ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΞΥΛΟ»

«Τηλεγραφοξύλο», τον φωνάζαμε πάντα, μα και σωστό τηλεγραφοξύλο ήταν ο καίμενος ο Παντελής. «Όσο γι' αυτό δεν είχαμε άδικο» του είχαμε κολλήσει το πιο πετυχημένο παρατσούκλι.

Μα βέβαια, με τί άλλο παρά με τηλεγραφοξύλο, μπορούσε να μοιάζει το σώμα του Παντελή; Το ανάστημά του φιλοδοξούσε να ξεπεράσει τα δυο μέτρα και το πάχος του... α! με τό πάχος του δεν μπορούσε κανείς να παραβγί. Το δέρμα του ήταν κολλημένο στα κόκαλα του και πίσω μετρούσαν οι αρμοί του τίποτε δηλαδή παραπάνω από τσίρος. «Ο λαϊκός του, κι' αυτός μακρός και λεπτός βαστούσε ένα στενόμακρο κεφάλι, κεφαλάκι ήδελα νό πώ, ήταν πάντα ξυρισμένο.

Ετσι, λοιπόν, έμοιαζε ο Παντελής με τα ψηλά εκείνα τηλεγραφοξύλα που είναι στημένα στους δρόμους και με τις ψηλές εκείνες σκούπες που καθαρίζουν τα ταβάνια, τις ταβανόσκυλες.

Γι' αυτό, ποτέ ο κακομοιός δεν άκουσε τ' όνομά του το πραγματικό. «Τηλεγραφοξύλο» ο ένας, «Τηλεγραφοξύλο» ο άλλος.

Αυτό αντικατέστησε τ' όνομά του. «Αλλά το Τηλεγραφοξύλο (ή Ταβανόσκουπα αν θέλετε) δεν ήταν μόνο κακοφτιαγμένο στο σώμα, του έλειπε και κάτι άλλο, το κυριώτερο μάλιστα, το μυαλό. Ήταν λίγο κουτός, είχε στενή αντίληψη, ήταν χοντροκέφαλος, όπως λέμε.

Η διανοητική του αυτή ανάπτυξη δεν του επέτρεπε να καταλαβαίνει πολλά εύκολα στα διάφορα μαθήματα κι' όσες προσπάθειες κι' αν έβαζε, ήταν πάντα απ' τους τελευταίους μαθητές.

Μια μέρα ο καθηγητής των μαθηματικών, αφού προσπάθησε πολύ, καταίδωσεν για να του δώσει να καταλάβει πως λύνεται ένα πρόβλημα, είδε πως πήγαν γαμένοι οι κόποι του και σφουγγίζοντας τον ιδρώτα του, του είπε κάπως θυμωμένος.

— Μά τί κουτός που είσαι, καίμενε! Το εύκολοτερο πράγμα δεν καταλαβαίνεις.

Τό ήξερε κι' ο ίδιος πως ήταν κουτός. Τί να κάνει όμως; Δεν έφταιγε αυτός. «Αλλά ποιός τότε; Η φύση, ασφαλώς, που τον έκανε τέτοιο που ήταν.

Κάποιο πρωί — του Φλεβάρη αν θυμάμαι καλά — στο σχολείο μας ήρθε ο επιθεωρητής και πρώτα επισκέφθηκε την τάξη μου. Είχαμε Άρχαία εκείνη την ώρα κι' άρχισε να ρωτά τους μαθητές ανώμαλα ρήματα, συντακτικές παρατηρήσεις και κάτι παρόμοια, που στο άκουσμά τους μόνο τρέμαμε όλοι.

Τό καίμενο το Τηλεγραφοξύλο καθόταν ταραγμένο και πιο κίτρινο απ' το φλοορί. «Ήξερε πως άμα απήντησε και σ' αυτόν, ο επιθεωρητής, καμιά ερώτηση θα τάκανε θάλασσα, γιατί δεν τα πολυχάρει αυτά τα διαολεμένα τ' Άρχαία...

Μα αυτό που φοβόταν, αυτό κι' έγινε. «Ο καλός σου ο επιθεωρητής στάθηκε μπροστά του κι' άρχισε να τον ρωτά με μειλίχια φωνή:

— Για πές μου τώρα, εσύ, πως κάνει ο μέλλων του ρήματος φέρω;

Τί δύσκολος που σου είναι κι' αυτός ο επιθεωρητής! Από πού να ξέρη το καίμενο το Τηλεγραφοξύλο τον μέλλοντα του φέρω;... Άλλ' έπειδή ήταν φιλότιμο, προσπάθησε ν' απαντήσει. «Έβριζε πρώτα, ξεροκατάπιε, ύστερα παύονταν στα σοβαρά ύφος είπε:

— Του ρήματος φέρω ο μέλλων κάνει νομίζω φερήσω;

— Πώς; πώς; Φερήτω είπες; Έκα νε εκπληκτός ο επιθεωρητής.

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητά, σύμφωνα με το λύο. Όπως του λύο ο μέλλων κάνει λύσω, έτσι και του φέρω φερήσω.

— Πάψε κουτέ, του σφύριξε μέσ' στ' αυτιά ο πλαγινός του, τό φέρω είναι ανώμαλο.

Χμ! Ανώμαλο!! Και ποιός του έπε να νάναι ανώμαλο; Τί φταίει γι' αυτό ο Παντελής; Περιέργο όμως! Σαν είπε στον επιθεωρητή πως ο μέλλων του φέρω κάνει φερήσω, όλ' ή τάξη ξέσπασε στα γέλια, ακόμα κι' αυτός ο επιθεωρητής δεν μπόρεσε να κρατηθί.

Ο καθηγητής μας των Έλληνικών, που σ' όλο αυτό τό διάστημα έκανε άπεγνωσμένες κινήσεις βλέποντας τά χάλια της τάξης του, ένώ έβγαине ο επιθεωρητής, γύρισε στον Παντελή και του είπε χαμογελώντας πικρά:

— Πάλι θάλασσα τάκανε καίμενε, πάλι θάλασσα τάκανε.

Δεν έφταιε όμως αυτός. Άλλά ποιός τότε; Η φύση ασφαλώς.

Νέττος Θώμης [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο Σχολείο:

«Ο δάσκαλος: — Γιατί, Κώστα, ο άπόστολος Άνδρέας λέγεται πρωτόκλητος;

Και ο Κώστας σοβαρά:

— Γιατί τελειώνει σε ας. Και τά εις ας και ης άρσενικά! είναι της πρώτης κλίσης.

(Γεγονός)

Αιώνιος Θερύλος

— Τί διαφορά έχεις από την αδελφή σου, Ρένα;

— Δεκαοκτώ μήνες.

— Μπα, κι' εγώ ενόμιζα πως έχετε ενάμιση χρόνο! **Άρσενικός Νο 1**

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι εξής τρείς: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δε άποστελλόμενος δρχ. 28,50 δια τό Έσωτερικόν και δρχ. 40 δια τό Έξωτερικόν.

Της **Β' Περιόδου** (1894 — 1935), από τους εκδοθέντας 42 τόμους υπάρχουν οι 41 (διότι ο του 1918 έχει εξαντληθί). Έκ τούτων, οι μόνον 10 μόνον των ετών 1894-1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) άρραφος δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Οι δε **Τόμοι του 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, και 1935** τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624) άρραφος δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τάς άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 ο άρραφος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δε τό Έξωτερικόν δρχ. 35 είτε ραμμένος είτε άρραφος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 οδός Εὐριπίδου
τὴν 5 Φεβρουαρίου 1936

«Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπα-ρι της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε διαεβδομαδιαίες ειδικές εκπομπές γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑξωτερικοῦ ὡς ἐξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιὰ Κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9, 20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιὰ. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μοῦ γράφουν, δικαιούνται νὰ ἔχουν ἀπάντησις—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάνγωστα γράμματα, μετέδοσο μελάνι γραμμένα, ἢ ἀκατάστατα, βιολιστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης δὲν δέχονται γράμματα ποῦ δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέπει νὰ πληρώσω, ὅ, τι λείπει διπλό. Νὰ τὰ ζυγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημο ποῦ χρειάζεται.

Ἀλεξάνδρα Κ. Ἀραβαντινοῦ, σ' ἐνέγραφα μετὰ χαρὰς καὶ τώρα περιμένω γράμμα σου. Ὁ ἀδερφός σου, ὁ καλὸς μου φίλος, μοῦ ἔγραψε πόσο μαζαπῆξ καὶ με πόσο ἐνδιαφέρον διαβάξες ἀπὸ καιρὸ φυλλάδιό μου καὶ παλιὸς μου τόμος. Κι' ἡ ἀγάπη σου βέβαια θαυέσησ τώρα ποῦ, κατὰ δική σου ἐντέλως ἀπαίτησις, ἔγινες καὶ συνδρομητρια.

Ναυτοπούλα τοῦ Αἰγαίου, νέα καὶ παλιὰ μαζί φίλη μου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα. Πολὺ μ' εὐχαρίστησες τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις συχνά. Ἐπειὶ θὰ γνωρίσω «ἀπὸ μόνῃ μου» καὶ τὴν χαρακτῆρα σου. Γιὰ τὴν ὥρα βλέπω τὴν ἀγάπη ποῦ μοῦ ἔχεις, σὲ θεωρῶ «ἀπὸ τώρα τέλεια Διαπλάσπουλα» καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ θὰ φροντίσεις κιόλα γιὰ τὴν διάδοσή μου.

Ἀστρατόβρονον, σοῦ ἐνεκρίθη. Αὐτὸ θὰ σημειώσω στὸ ἐξῆς στὴς λύσεις σου, καὶ θὰ τὸ σημειώσω κι' ἐγὼ στὰ λυσόχαρτα ποῦ ἔχουν μόνον τὸνομά σου. Ναι, ἔγινε αὐτὸ τὸ λάθος στὴν ἀρίθμηση τῶν Ἀσκήσεων: ἀπὸ τὸ 12 πηδήσαμε στὸ 21. Ὡστε Ἀσκήσεις ἀπὸ 13 ἕως 20 δὲν ὑπάρχουν. Ὡταν τὸ ξέρουσε, δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ διορθώσουμε τὴν ἀρίθμηση.

Ἐλπίζω νὰ σοῦ γράφουν κι' ἄλλες, **Γαυρόφαλο**, γιατί φαίνεται συχνά κι' εἶσαι ἀρκετὰ γνωστὴ Διαπλάσπουλα. Ἀπ' αὐτὸ, βλέπεις, ἑξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία αὐτῶν τῶν ποστέσεων ποῦ γίνονται μετὰ Μικρὰς Ἀγγελίας: ὅσο πιο γνωστὴ εἶναι ἡ ὑπογραφή, τόσο περισσότεροι σπεύδουν νὰ τὰ ποκριθοῦν. Ἐσημαίωσα ὡς ἐσπαθώμιά σου τὴν **Μ. Δ.** καὶ περιμένω καὶ τίς ἄλλες δυό. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Πολὺ παράξενα πράγματα μοῦ γράφεις, **Ζοζύουλο**. Δὲν τὰ καταγγέλλετε αὐτὰ στὴ διύθυνση τοῦ Σχολείου σας; Πῶς ἐπιτρέπεται σὲ ἀλλόφυλο θεολόγο, ἀρρετικὸ βέβαια, νὰ σὰς διδάσκῃ γιὰ θρησκεία; Νὰ τὰ πῆτε καὶ στοὺς γονεῖς σας, νὰ πᾶνε στὸ Ἰπουργεῖο, νὰ ζητήσουν τὴν παύση τοῦ καὶ τὴν τιμωρία τοῦ.

Μοῦ φαίνεται, **Ἀγροῦλα**, πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ λυπήσῃ ἡ ἀπόρριψις. Ἐγὶνε γιὰ εἰδικὸ λόγο, ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ κομματιοῦ. Σοῦ εἶπα μάλιστα τὸ μεταβάλλῃς λίγο καὶ νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλεις. Ὡστε δὲν μπορεῖ νὰ πῆς πῶς ἔγινε μὴ κακὴ ἀρχή. Τὸ ἄλλο δὲν τὸ διαβάσα ἀκόμα. Γιὰ τὸ ἐσπαθώμια εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἐγὼ τὴν γραμματοπλημύρα, ἔλαβα τόσο πολλὰ γράμματα αὐτὴν καὶ τὴν πε-

τις βροῦν εύκολα—καὶ τὰ παιδιὰ, κι' εἶσαι **παρασύρομαι** κάποτε νὰ τίς ἐγκρίνω. Ἐξάφνα ἡ «τραγικὴ βασίλισσα» τοῦ περσικοῦ Αἰνίματος 376 μοῦ φάνηκε γνωστὴ. Εἶναι ἡ Ροθολία. Ὁ Ρακίνας τὴν ἔχει κάνει καὶ τραγωδία, κι' ἀλήθεια τὴ λέει Ἀταλία—«Atalle»—τιτλοφορεῖται ἡ τραγωδία τοῦ—ἡ Γραφή ὅμως τὴ λέει Ροθολία. Μήπως καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἔγκυκλ. Λεξικά τὴν ἔχουν Ἀταλία;—Ὁ Γρίφος 38 δὲν εἶναι σβυσμένος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τόνους—ὁ-ξεία, βαρεῖα, περιτωμένη—μέσα σὲ κύκλο ἀπὸ του καὶ μ' ἓνα κάπα στὸ τέλος. Τίποτ' ἄλλο. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου. Νὰ «γρινιάξῃς» ὅσο θέλεις, αὐτὲς οἱ «γρινιες» μὰρρέσουν...

Χαίρω πολὺ, **Ζαννὸ**, γιὰ τὴ γνωριμία. Ἀφοῦ εἶσαι τώρα ἐννιά χρονῶν, μπορεῖς νὰ λαβαίνῃς μέρος σὲ μερικοὺς διαγωνισμοὺς, νὰ δημοσιεύς **Μ.** Ἀγγελίες καὶ προπάντων νὰ μοῦ γράφῃς. Σοῦ ἔχει ἐγκριθεῖ ψευδώνυμο; Χαίρειται μοῖς στὴ μαρμὰ. Αὐτὴ, σὰν παλιὰ μου φίλη, θὰ σὲ ὁδηγῇ βέβαια σὲ δλ.

Ἀλεξάνδρα Κ. Ἀραβαντινοῦ, σ' ἐνέγραφα μετὰ χαρὰς καὶ τώρα περιμένω γράμμα σου. Ὁ ἀδερφός σου, ὁ καλὸς μου φίλος, μοῦ ἔγραψε πόσο μαζαπῆξ καὶ με πόσο ἐνδιαφέρον διαβάξες ἀπὸ καιρὸ φυλλάδιό μου καὶ παλιὸς μου τόμος. Κι' ἡ ἀγάπη σου βέβαια θαυέσησ τώρα ποῦ, κατὰ δική σου ἐντέλως ἀπαίτησις, ἔγινες καὶ συνδρομητρια.

Ναυτοπούλα τοῦ Αἰγαίου, νέα καὶ παλιὰ μαζί φίλη μου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα. Πολὺ μ' εὐχαρίστησες τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις συχνά. Ἐπειὶ θὰ γνωρίσω «ἀπὸ μόνῃ μου» καὶ τὴν χαρακτῆρα σου. Γιὰ τὴν ὥρα βλέπω τὴν ἀγάπη ποῦ μοῦ ἔχεις, σὲ θεωρῶ «ἀπὸ τώρα τέλεια Διαπλάσπουλα» καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ θὰ φροντίσεις κιόλα γιὰ τὴν διάδοσή μου.

Ἀστρατόβρονον, σοῦ ἐνεκρίθη. Αὐτὸ θὰ σημειώσω στὸ ἐξῆς στὴς λύσεις σου, καὶ θὰ τὸ σημειώσω κι' ἐγὼ στὰ λυσόχαρτα ποῦ ἔχουν μόνον τὸνομά σου. Ναι, ἔγινε αὐτὸ τὸ λάθος στὴν ἀρίθμηση τῶν Ἀσκήσεων: ἀπὸ τὸ 12 πηδήσαμε στὸ 21. Ὡστε Ἀσκήσεις ἀπὸ 13 ἕως 20 δὲν ὑπάρχουν. Ὡταν τὸ ξέρουσε, δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ διορθώσουμε τὴν ἀρίθμηση.

Ἐλπίζω νὰ σοῦ γράφουν κι' ἄλλες, **Γαυρόφαλο**, γιατί φαίνεται συχνά κι' εἶσαι ἀρκετὰ γνωστὴ Διαπλάσπουλα. Ἀπ' αὐτὸ, βλέπεις, ἑξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία αὐτῶν τῶν ποστέσεων ποῦ γίνονται μετὰ Μικρὰς Ἀγγελίας: ὅσο πιο γνωστὴ εἶναι ἡ ὑπογραφή, τόσο περισσότεροι σπεύδουν νὰ τὰ ποκριθοῦν. Ἐσημαίωσα ὡς ἐσπαθώμιά σου τὴν **Μ. Δ.** καὶ περιμένω καὶ τίς ἄλλες δυό. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Πολὺ παράξενα πράγματα μοῦ γράφεις, **Ζοζύουλο**. Δὲν τὰ καταγγέλλετε αὐτὰ στὴ διύθυνση τοῦ Σχολείου σας; Πῶς ἐπιτρέπεται σὲ ἀλλόφυλο θεολόγο, ἀρρετικὸ βέβαια, νὰ σὰς διδάσκῃ γιὰ θρησκεία; Νὰ τὰ πῆτε καὶ στοὺς γονεῖς σας, νὰ πᾶνε στὸ Ἰπουργεῖο, νὰ ζητήσουν τὴν παύση τοῦ καὶ τὴν τιμωρία τοῦ.

Μοῦ φαίνεται, **Ἀγροῦλα**, πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ λυπήσῃ ἡ ἀπόρριψις. Ἐγὶνε γιὰ εἰδικὸ λόγο, ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ κομματιοῦ. Σοῦ εἶπα μάλιστα τὸ μεταβάλλῃς λίγο καὶ νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλεις. Ὡστε δὲν μπορεῖ νὰ πῆς πῶς ἔγινε μὴ κακὴ ἀρχή. Τὸ ἄλλο δὲν τὸ διαβάσα ἀκόμα. Γιὰ τὸ ἐσπαθώμια εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἐγὼ τὴν γραμματοπλημύρα, ἔλαβα τόσο πολλὰ γράμματα αὐτὴν καὶ τὴν πε-

ρασμένη ἐβδομάδα, ὥστε εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ φέρω μερικὰ χωρὶς ἐντενὴ ἀπάντησις. Δὲν τὰ διαλέγω. Τὰ παίρνω ὅπως εἶναι στὸ σωρὸ μὲ τὴ σειρά, ἀφοῦ τελείω-σε ὁ διαθέσιμος χώρος.—**Πόλις τῶν Ὁνείρων, Σαλονιτίσσα, Ντόριαν Γκρέυ, Αἰθέρις, Τσιγγάνικο Τραγούδι, Χιονομένο Δενδράκι, Μελαχροινὴ Ἀμαζών, Γολιάθ, Ἀθώα Ὑπαρξίς, Φοῖβη, Μάνε, Ἀδονοσιτίτικο Δειλινὸ, Κυνλαμιά, Γρίφε**, καλὰ μου παιδιὰ, ἐξέτελεσα τίς παραγγελλίες σας, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψετε.

Ἐνα ὑπαιχτότατο ἄρθρο γιὰ τὴν προτομή τοῦ Πολέμου δημοσίευσες ὁ κ. Κ. Φαβας στὰ «Ἀθηναϊκά Νέα» τῆς 6 Φεβρουαρίου. Νὰ τὸ βρῆτε καὶ νὰ τὸ διαβάσετε, γιὰ νὰ ἰδῆτε πόσο ἐξείρεται, πόσο ἐκπαινεῖται αὐτὸ ποῦ ἐκχαρὰν τὰ Διαπλάσπουλα—νὰ δώσουν ἀπὸ τὸν κομπάρζ τους, νὰ μαζέψουν αἰγὰ-σιγὰ χιλιάδες, καὶ νὰ ἐγείρουν μνημεῖο πρὸς τιμὴν ἐνός Ἑλλήνος ποιητοῦ...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ροζελάντια, κ. (ΑΒ). Ἀνεμοζάλη, α. (ΚΧ). Μικρὸς Πυγμαλῶς, α. (ΑΠ). Σκόρπια Ροδοπέταλα, κ. (; !). Ρίτσα, κ. (8+1). Κόκκινος Τοξότης, α. (ΚΑ). Ζαππὶς, κ. (who?). Ἀστράκι, κ. (κ.). Τσιγγάνοπούλα τῆς Ἐοῖσου, κ. (ΜΤ). Καραμαλῆς, α. (ΣΒ). Κορυδαλὸς τοῦ Ὑμητοῦ, α. (ΙΜ). Κόκκινος Γάιδας, α. (ΣΜ). Νέο Κυπριόπουλο, α. (ΓΤ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Βασίλειος, α. Ἀόρδος Κίτσενρο, α. Ἀλκυονίς, κ. Γαλιάνδρα, κ. Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, κ. Σίγκφροδ, κ. Ἀλιβελ, α. Φελιμάρ, α. Τσοῦ-Χο-Δίν, α. Ἀργοναυτίς, α. Πριγκίπισσα τῶν Δολλοριών, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Βέλος** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα) **Π. Α. Μ.** (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράφεις συχνά γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμῶμαι τώρα· ἀλλ' ἂν εἶναι μόνον ἓνας μήνας ποῦ τὸ ἐστειλες, πρέπει νὰ περιμένῃς) **Γαλιάνδρα** (σοῦ ἐστειλα τὸν τόμο τοῦ 1909 καὶ θὰ εἶδες πῶς ἡ θεία σου εἶχε δικίον νὰ σοῦ συστήσῃ νὰ τὸν πάρῃς, τὸ ξέρω πῶς πάντα μ' ἔχεις σὸ νοῦ σου· ἀλλὰ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς κάπου-κάπου, ἔ ;) **Τριανταφυλλένιαν** (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἀλλήνως, ἡ τὴσ σου ἀγάπη με συγκινεῖ) τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαδώσω μετὰ τὴ σειρά τοῦ καὶ θὰ σοῦ πῶ ἄλλοτε ὅμως τὰ κομμάτια σου νὰ τὰ γράφῃς σ' ἄλλο χαρτί, χωριστά, δχι μαζί μετὰ τὸ γράμμα σὲν... ὑστερόγραφο) **Σανθὴν Κορηκοπούλαν** (ἐστειλα 4 τετράδια σ' εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ τίς φίλες σου, ποῦ φροντίζετε στὸ σχολεῖο γιὰ τὴν διάδοσή μου) **Νεαρόν Ἡρόδοτον** (ἔλαβα τὸ πόνημα θὰ τὸ διαδώσω μετὰ τὴν σειρά τοῦ καὶ θὰ σοῦ πῶ· δὲν τῶξερα πῶς ἀγαπᾷς τόσο τὴν ἱστορία γι' αὐτὸ βέβαια πήρες καὶ γιὰ ψευδώνυμο τ' ὄνομα τοῦ πατέρα τῆς) καὶ ποιὸς ξέρει, αὐριο μπορεῖ ν' ἀναδειχθῇ ἓνα καλὸ παιδί τῆς· ἡ ἀγάπη, ἡ κλίση σὲ μὴ ἔπιστήμη εἶναι τὸ πρῶτο) **Ἀγγέλαν Μ. Γάγκα** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐσπαθώμια καὶ τὰ καλὰ λόγια· ἐστειλα στὴν νέα μου φίλη τὰ φυλλάδια καὶ περιμένω τίς ἐντυπώσεις τῆς) **Ἀερόμητον Θαλασσοπόρον** (ἐστειλα· χαίρω πολὺ τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη) **Τοῦπα** στὸ **Νερό** (περαστικὰ σ' ὄλους σας· ναι, ἄκουσα κι' ἐγὼ γι' αὐτὴ τὴν ἐπιτημία τοῦ νηριοῦ σας· τὰ ἔλαβα ὅλα, μὴν ἀνησυχεῖς)

